

Utklipp fra:

Arbeiderbladet

Postboks 1183, Sentrum
0107 Oslo 1
Besøksadresse:
Youngstorget 2A
Telefon (02) 42 93 80

(Se baksiden!)

22 APR. 1988

Tvingen «Macbeth»

Teater Galopp har formelig latt gressklipper'n frese over Shakespeare, hvilket jo nesten er en plikt for en fri eksperimentell teatergruppe. Men i sin bearbeidelse «Lady Macbeth» har gruppa gått seg vill omtrent i alle veiskiller mellom seg og det «tradisjonelle» teater.

Når de stuper så pladask, skyldes det først og fremst skuespillerprestasjonene. Overraskende når gruppemedlemmene består av rutinerte folk som **Elsa Kvamme**. Men hennes bakgrunn i Odin-teaterformen er ingen selvsagt redningsplanke når hun gir seg i vei med en Shakspeare-rolle, og *-tekst*.

Anstrengt

Både Kvamme som Lady Macbeth og Roy Lie Jonassen som Macbeth mangler elementær teknikk. Derfor blir morder-eksparete aldri noe mer enn burleske pappfigurer. Dialogen blir en likefrem lidelse, der den ligger et sted mellom anstrengt lissom-tragedie og kjekk dagligtale.

Elsa Kvamme har et kjerrin-gaktig kroppsspråk som får skillet mellom lady'en og heksene til nærmest å opphøre.

Roy Lie Jonassen er en slags parodiert Willoch, han spiller ren tragi-komedie. Rett nok er det ett aspekt av Macbeth, men det kan ikke gjøres til fundamentet i rollen!

Kvinnen

I utgangspunktet lover tittelen at oppsetningen vil gå i nærkamp med Lady Macbeth. Men kvinnen belyses forunderlig blast og klisjé-preget. At kvinnens våpen i all tid har vært kjønnen hennes er i denne forestillingen en vits, da den er uten snev av erotikk.

TEATER:

**Galopp Teaterprosjekt:
«Lady Macbeth»
Etter W. Shakespeare
Regi: Yves Liebert**

Bortsett fra at heksene har fått en mer framtrедende plass i denne radikale forkortningen, og at Anne Stray på slutten av stykket står klar til å overta Lady'ens rolle som krigshisserske, sies det ikke noe nytt. Hovedårsaken er selvsagt Kvammes spill.

Regissøren Yves Liebert oppdaterer også stykket, i salig post-modernistisk blanding med gammeldagse kostymer. Åsmund Husers pressefotograf

som knipser Macbeth'ene i kompromitterende øyeblikk blir noe midt mellom hoff-fotograf utsendt av VG og opposisjonell journalist i et moderne diktatur.

Historien

Et bi-motiv for oppsetningen er historiens gjentakelse. Kvinnen «bak» diktatoren og hennes rolle blir knapt presentert før idéen er tappet, men igrunnen ligger ikke feilen så mye i forsøk på grep og assosiasjons-rekker vedrørende militærdiktatur-ene i dag, som i at det hele blir formålsløst all den tid stykkets sentrale motiv fordamper.

Blind skjebne og historiske gjentakelser spiller en underordnet rolle i «Macbeth» i forhold til krigen som pågår i Lady og Macbeths indre. Når dette ikke griper tilskueren er det ikke «Macbeth» lenger.

En fleip?

Teater Galopp gjør det ikke enkelt for seg når de stryker en sentral skikkelse som Banquo, mannen som myrdes etter Kong Duncan, og markerer vendepunktet.

Elsa Kvamme (Lady Macbeth) og Anne Stray (kammerjomfruen) i en scene fra Teater Galopps løpske Shakespeare-tolkning. (Foto: Karoline Frogner).

Shakespeare viser at et mord ikke kan gravlegges, at en trone kan sikres gjennom flere mord. At rasjonaliteten ikke fungerer; heksenes spådommer og menneskets kalkyler er vidt forskjellige ting. Men uten en dramatisk stigning og psykologisk begrunnelse blir historiens gjentakelse slik gruppa framstiller det, et rent postulat man ikke må gå til Shakespeare etter.

At Ladyen forøvrig dør for egen hånd, og Macbeth tilslutt

bare erkjenner absurditeten i liv og død, stiller jeg meg tvilende til om gruppa i det hele tatt anser for bryet verdt å ta på alvor.

Teater Galopp involverer videre Guri Dahl som scenograf, heldigst fungerer skyggeteatret som er flettet inn og lyssetingen ved Inger Johanne Byhring. Ellers tilfører Preben von der Lippes musikk forestillingen mye.

Therese Bjørneboe